

AMB TRELLAT I FORRELLAT

La revista independent de l'IES Joanot Martorell

**Entrevista a una
refugiada colombiana:
«Decidírem fugir
perquè estaven
seguint les nostres
filles»**

**Creacions literàries
del nostre alumnat**

Projecte Migracions

I molt més!

Amb trellat i forrellat la fem:

● **L'alumnat** de l'IES
Joanot Martorell.

● El **consell de redacció**:
Mónica Arnal, Queti
Baixauli, José Antonio
Bonillo, Josep Fernández,
Salva Garrido, Maite
Monar, Marian Pla, Víctor
Ramos i Antígona
Torregrosa.

● La **Comissió
d'Igualtat** del centre.

A més, volem fer un
agraïment especial a totes
les persones i entitats
sense la col·laboració de
les quals no hauria sigut
possible aquest número:

● L'AMPA de l'institut

● Isabel Folgado

● Pablo Canós

● Andrea Albors

● Inés Gómez

● Moviment Contra la
Intolerància

● Amnistia Internacional

● Escola Valenciana

EDITORIAL

França. Entrevista a la televisió a Éric Zemmour, un dels
candidats de l'extrema dreta per a les eleccions presidencials
del pròxim abril. En el torn de preguntes del públic, una dona
negra pregunta al flamant candidat si, en cas que ell fora
president, una dona com ella podria arribar a França a la
recerca d'una vida millor. Amb fredor, sense immutar-se,
Zemmour contesta amb una sola síl·laba: «No». Acte seguit,
somriu.

El racisme i la xenofòbia, malauradament, no són un
problema nou en les nostres societats, però sí que, potser, ho
és la seua banalització i normalització, fins a arribar al punt
que es puga donar en directe i en *prime time* una situació com
aquesta. Una normalització que ens porta records del passat,
de les èpoques més fosques d'Europa i del món.

I a l'Espanya? El passat 20 de febrer, La Sexta emetia una
entrevista amb el raper català d'ascendència marroquina
Morad. El músic va fer una dura reflexió sobre el tractament
mediàtic que reben les persones migrants: «Usen a un mena
com que el que ha violat. Tot el càstig del món, rigorosament
amb eixa persona. Però els que més violen són els espanyols.
Els que més peguen a les seues dones són els espanyols. Per
què només és el mena el que ha violat, el que ha fet alguna
cosa?». Morad no s'equivoca: l'any 2020, l'últim del qual hi
ha dades disponibles a l'INE, tan sols un 21,17% dels delictes
sexuals van ser comesos per estrangers. Això vol dir que, en
efecte, quasi quatre de cada cinc agressions són comeses per
espanyols.

Però, tot i que no volem deixar de denunciar actituds com
aquestes i alertar sobre el perill que suposen, per a aquesta
segona entrega d'*Amb trellat i forrellat* no hem volgut centrar-
nos en discursos d'odi, sinó que hem volgut posar el focus en
tot el contrari. Tal com proclamàvem en el nostre número
fundacional, aquesta revista vol ser una celebració de la
diversitat, i en això consisteix l'exemplar que tens a les teues
mans. Perquè al llarg de les pròximes 20 pàgines el que
trobaràs són històries de vida, històries de convivència,
històries de persones que han trencat barreres, que han
derrotat prejudicis, que han enderrocant murs i que volen ser
un exemple. Un exemple per a mostrar-nos que una societat
multicultural com la nostra -i com és també, dins d'ella, eixe
xicotet microcosmos que és el nostre institut-, lluny de ser,
com es presenta sovint, un «problema» que hem de decidir
com gestionar o una font de «conflictes», és, per damunt de
tot, un tresor. Un tresor del qual tothom es pot beneficiar i
que hem de contribuir entre tots i totes a cuidar i a conservar.

El valencià, llengua d'integració

Persones que han arribat al País Valencià des de llocs molt diferents ens expliquen com la nostra llengua els ha obert portes ací

Presentació de la tercera edició del Voluntariat pel Valencià d'Escola Valenciana.

Zahorí Alcover, Isra Hamiaa i Rafa Palacios, 3r ESO D.

El 84,5% de les persones valencianes nascudes fora del País Valencià (i de la resta de territoris del nostre àmbit lingüístic) parlen «poc» o «gens» el valencià. Si bé el 43,1% afirmen entendre «bastant bé» o «perfectament» la nostra llengua, en fixar-nos en el percentatge de persones novvingudes que saben parlar-lo,

aquest cau fins a un escàs 15,2%.

Això es desprén de les dades de l'*InformeCAT 2021*, elaborat per la Plataforma per la llengua. No obstant això, i malgrat els prejudicis, són cada vegada més els qui aposten pel valencià per a desenvolupar la seua vida a casa nostra, conscients que adoptar la llengua pròpia d'una societat és abraçar la seua cultura i la seua

idiosincràsia en el sentit més ample possible.

Ho sap bé Dariana Groza, romanesa de naixement i arribada al País Valencià l'any 2004. Dariana és rotunda quan li preguntem de quina manera el valencià li ha obert portes a la nostra societat: «En valencià em sent valenciana. Sempre ho he dit. El valencià m'ha fet sentir-me 'de la terreta'. M'encanta entrar en un bar o una

botiga i demanar en valencià, tan natural com ho faig a Romania en romanés».

Dariana, com tantes altres persones que han vingut a viure al nostre territori des de fa anys, va aprendre valencià gràcies al programa Voluntariat pel Valencià, impulsat per Escola Valenciana. Primer començà com a aprenent, però després la seua implicació anà creixent fins a convertir-se ella mateixa en voluntària, primer, i més avant en coordinadora tècnica. «Per tant el valencià m'ha donat també treball», apunta.

«Però el més important», continua Dariana, «pense que ha sigut trobar molts amics allí. Quan tenia un problema preguntava algú i sempre vaig trobar ajuda, amb informacions o qualsevol cosa. Imagineu-vos que jo no coneixia gens València abans d'arribar, no sabia com va el sistema

sanitari, el d'educació i tota la resta. Recorde, per exemple, que el meu marit volia jugar a futbol i no trobava equip, i al final va entrar en l'equip d'uns amics, que els havia conegut com a voluntaris».

Una experiència pareguda és la que ha viscut Robert. Ell va nàixer als Països Baixos, però vingué a viure a València per la seua dona, que és valenciana.

«Hi ha coses, sensacions, emocions, que només es transmeten en la llengua pròpia»

Robert explica que el valencià l'ha ajudat «moltíssim» en el seu procés d'integració en la nostra societat, «perquè et fa sentir com a part de la societat i a més, trobe que la gent generalment aprecia molt que mostres interès i que faces l'esforç d'aprendre'l». Conèixer la llengua pròpia, afirma

Robert, és una forma de «conèixer millor a la gent d'ací i la seua cultura». No debades, ell mateix és membre de la Jove Muixeranga de València, on la llengua vehicular és el valencià i és la que ell empra amb tota la naturalitat del món.

Quan se'ls pregunta per les raons per les quals recomanarien aprendre valencià a totes les persones que vinguen a viure al País Valencià, les seues respostes coincideixen sorprenentment: perquè és la millor forma d'acostar-te a aquells amb qui convius. Segons Dariana, «pots trobar molts amics i pot ser millors, perquè una llengua més xicoteta sempre acull millor a un nou parlant que no una molt gran». I Robert remata: «Encara que és veritat que et pots apanyar perfectament parlant només el castellà, crec que hi ha coses, sensacions, emocions, que només es transmeten en la llengua pròpia d'ací».

Aprenent i ensenyant: el Voluntariat pel Valencià

L'any 2005, Escola Valenciana va posar en marxa el programa Voluntariat pel Valencià, un projecte en el qual persones voluntàries del País Valencià ensenyen valencià als novvinguts. El compromís que assumeixen els participants és acudir a una sessió d'una hora a la setmana

durant un mínim de deu setmanes, i des de la seua creació, segons afirma l'organització, s'han format més de 3.000 parelles de conversa. A més, molts ajuntaments del País Valencià, com el d'Aldaia, el de Xirivella o el d'Alcoi disposen de programes semblants.

«Decidírem eixir de Colòmbia perquè estaven fent seguiments a les nostres filles»

Kate, lluitadora pels drets humans i refugiada a València, ens conta la seua història

L'entrevistada i l'equip d'*Amb trellat i forrellat*, en un moment de l'entrevista.

■ **Nerea Aparicio, Isabela Arango, Amaia Giner, Paola López, Diana De las Heras, 4t ESO C.** Amb motiu del projecte *Dones i migracions*, engegat per la Comissió d'Igualtat del centre, l'alumnat de 4t d'ESO ha pogut, gràcies a la col·laboració d'Amnistia Internacional, conèixer la història de Kate (no en podem revelar el cognom ni més dades personals per protegir la seua seguretat),

una refugiada colombiana a València.

-Amb trellat i forrellat: Per què vas decidir eixir de Colòmbia? Per què a Espanya?

-Kate: Jo soc antropòloga i tinc un màster en Psicologia. El meu company, com a advocat de drets humans, porta molts casos en contra de les

forces militars a Colòmbia. Per aquests casos des de fa anys hem tingut amenaces, tenim un sistema de protecció i tenim unes certes seguretats allà a Colòmbia, però en aquests últims anys aquestes amenaces també han anat cap a les nostres filles. Hi havia seguiments a la casa, algun robatori d'informació i trucades

telefòniques. Quan vam veure que els estaven fent seguiment a elles, ja vam veure la necessitat d'eixir.

Decidim Espanya perquè Amnistia Internacional té un programa de protecció temporal per un any i una de les possibilitats era vindre ací.

-ATIF: Quina és la teua situació actual a Espanya a nivell legal? Quins problemes tens o has tingut en aquest aspecte?

-Kate: Nosaltres estem sota una figura de protecció internacional i no hem tingut problemes gràcies a l'ajuda del programa d'Amnistia. Això ens ha permés arribar ja amb unes garanties i tindre l'estatus de protecció. No obstant això, la nostra situació és excepcional perquè la major part de refugiats arriben pel seu propi compte i no coneixen a ningú que els ajude. Nosaltres vam tindre la fortuna de poder-nos preparar i d'organitzar-nos. Això no és el que succeeix en general, la majoria de persones ixen d'un dia per a un altre d'amagat. Si tenen sort, arriben a un país on parlen el mateix idioma, encara que en la majoria de casos no és així. La majoria es troba

amb molts problemes i dificultats per a poder accedir a un estatus d'asil.

-ATIF: Quines coses haurien de fer-se per a millorar la situació dels refugiats?

-Kate: El primer seria aconseguir que quan arriben se'ls puga garantir els seus drets i, sobretot, donar-los suport com a acolliment familiar, ja que sense aquesta ajuda tot resulta més complicat.

«Ser conscients que hi ha problemes al món ens fa més actius en la lluita pels drets humans».

-ATIF: Com t'has sentit tractada a Espanya? Quines dificultats has trobat? T'has sentit discriminada o, per contra, consideres que has sigut ben acollida?

-Kate: Nosaltres ens hem sentit bé a Espanya. Crec que a València hi ha un ambient molt amable per a les persones migrants, és una cosa que es pot veure en el dia a dia. Hi ha moltes persones d'altres comunitats del món, no sols de Llatinoamèrica, i això permet que hi haja un entorn social i cultural molt més obert.

-ATIF: Quin és el

principal ensenyament que t'agradaria transmetre a l'alumnat del Joanot Martorell?

-Kate: Fa poc vaig estar llegint un lema que deia «perquè a tu no et passe no significa que no estiga succeint». Ser conscients que hi ha problemes en el món permet que siguem més actius en la lluita pels drets humans. I aquesta és l'ensenyament que volia transmetre, veure més enllà, ser conscient, adonar-se del sofriment d'altres persones, saber quins drets estan sent vulnerats i pensar en la solució.

-ATIF: Després de la teua experiència, si es tornaren a donar les mateixes circumstàncies, tornaries a prendre la mateixa decisió?

-Kate: És una pregunta difícil. Crec que prenem una decisió adequada en el moment just. Però pensant a futur, si tornàrem a Colòmbia i tornaren a donar-se les mateixes circumstàncies, no sabria exactament què faria. Malgrat que ha sigut una bona experiència vindre a Espanya, et qüestiono que alguna cosa no està bé. En el nostre cas, tornar és un compromís pel nostre projecte de vida en defensa dels drets humans.

«A Espanya hi ha treball de sobra per a tots». Parlem amb Nidal, ex MENA, per a trencar prejudicis sobre aquest col·lectiu

■ **Raquel Rubio, Aarón Latorre, Adrián Oriola i Nayara Calvo.**

-Amb trellat i forrellat: Quan i com es va plantejar el viatge?

-Nidal: La meua mare, que vivia a Espanya, volia que jo hi vinguera amb ella per buscar-me un futur millor. Es va posar en contacte amb un home que tenia la nacionalitat. Li va pagar perquè em duguera ací amb el passaport del seu fill, suplantant-li la identitat. No em vaig poder acomiadar ni de la meua iaia ni dels meus amics, el que anava a fer no ho podia saber ningú.

-ATIF: Com va ser el viatge?

-Nidal: El viatge en vaixell va durar unes tres hores aproximadament. Vam viatjar en un vaixell de passatgers, però no ho vaig fer com la majoria d'immigrants il·legals, perquè jo em vaig fer passar pel fill d'un home al qual li havíem pagat per a ajudar-

me a reunir-me amb ma mare.

-ATIF: Què va ser el més dur del viatge?

-Nidal: El més dur del viatge van ser els cinc controls que vam haver de passar. El meu suposat pare estava fent un negoci il·legal de suplantació d'identitat per a dur immigrants a Espanya. Tant a l'home com a mi ens feren llargs interrogatoris. Em va costar perquè estava molt nerviós en eixa situació, però al final ho vam fer bé i ens deixaren passar.

-ATIF: Com vas viure els primers dies a Espanya?

-Nidal: L'endemà d'arribar a Espanya ma mare em va recollir de la casa de l'home que s'havia fet passar pel meu pare. Vam estar junts vint dies

vivint en una casa amb diverses famílies, després com la meua mare era il·legal, va pensar que amb ella no tindria mai un futur millor i em va dir que me n'anara a un centre i començara una nova vida.

- Em diuen **Nidal Hamiby**

- Soc de **Líbia**, però em vaig criar al **Marroc**

- Vaig néixer el **24 de desembre de 2000**

- He sigut **MENA** (Menor Estranger No Acompanyat)

ATIF: I a partir d'entrar en el centre d'acollida, com et va anar?

-Nidal: En el primer centre vaig estar quatre mesos, estava a Granada i s'anomenava Àngel Gavinet, hi havia prou llibertat i la majoria dels meus companys, llevat de tres espanyols, eren marroquins. En el segon centre vaig estar des dels 14 anys fins als 18. Allí em vaig poder traure l'ESO i el cicle mitjà d'Electricista.

-ATIF: Quin missatge li donaries als joves que pensen que els immigrants «venen a llevar-nos el treball i a furtar»?

-Nidal: El meu missatge és que a Espanya qui vol treballar, treballa, perquè hi ha treball de sobra per a tots. Jo, per exemple, vaig fer el cicle d'Electricitat i com vaig fer les pràctiques en un taller, vaig tindre treball una temporadeta. Després vaig a treballar en un forn i, per últim, he estat en un supermercat.

Els autors de l'entrevista, en un moment de la conversa telefònica.

«Al col·legi, la intolerància va anar a menys quan vaig explicar la meua història»

Una alumna del nostre centre ens conta en primera persona com és fugir de la guerra i començar una nova vida a València

■ **Sara de la Casa, Aitana Fernández, Ainhoa Mateu, Rabia Shamrez, Carla Zapata, 3r d'ESO D.**

En aquesta entrevista coneixerem la història d'una xiqueta, però no d'una xiqueta qualsevol. Tracta d'una xiqueta que va haver de fugir del seu país natal per culpa de les guerres. Aquesta xiqueta es diu Ysra Shahin, i actualment estudia tercer d'ESO al nostre institut.

-ATIF: D'on vens?

-Ysra Sahin: Jo vaig néixer a Síria, però tinc origen Palestí perquè la meua família va haver d'eixir per la guerra de Palestina.

-ATIF: Vas haver de passar per molts llocs abans de vindre a València?

-YS: Sí, vaig haver d'anar primer a Líban, on vaig estar sis mesos, després vaig emigrar a Algèria i hi vaig estar tres anys i mig. Quan el meu pare va patir un accident, vam d'haver de tornar a emigrar a un país on pogueren operar-lo, aleshores primer vam passar per les fronteres de Marroc per a vindre ací a Espanya, on visc des de fa cinc anys i mig.

-ATIF: Com va ser l'experiència per a tu d'aquella època?

-YS: En aquella època jo tenia sis anys i no me'n recorde molt bé, però sí que et puc dir que vam passar molta por, tant la meua família com jo, perquè abans d'eixir de Síria vam d'haver d'amagar-nos en un búnquer pels bombardejos i sabíem que en qualsevol moment podríem morir. Bombardejaven edificis amb molta gent.

-ATIF: Com et va rebre la gent quan arribares a València?

-YS: Quan vaig arribar poca gent em va rebre bé, vaig patir racisme en tots llocs, i al col·legi els meus companys -cal recalcar que no tots- em deien «vete a tu puto país» o «inmigrante de mierda». Els professors

intentaven ajudar-me, i feien xarrades als meus companys, però crec que això no servia per a res, i això em va estar passant fins a 5é o 6é de primària, fins que un dia la professora va dir de fer un treball que consistia a contar les històries de les nostres famílies. Jo vaig aprofitar per a contar que jo no estic ací per gust, sinó per la guerra, i que no és just que una xiqueta haja de patir això. Des d'aquell moment crec que tot va anar millor.

-ATIF: Et va costar aprendre els idiomes?

-YS: La veritat és que no em va costar molt, perquè veia als meus companys i als professors parlar i jo per dins pensava: «algun dia parlaré així». Vaig posar-me al dia i als tres mesos ja parlava molt bé, i això va ser un èxit per a mi.

El recorregut d'Ysra des de la seua Síria natal fins a València.

PROJECTE

El **PROJECTE MIGRACIONS** pretén construir un relat tan coral com la diversitat de procedències, cultures i destinacions dels seus protagonistes, tots i totes elles alumnes del nostre institut o familiars seus. I volem fer-ho amb la seua veu, amb la seua narració

més personal. Des de la Comissió d'Igualtat volem ser altaveu de les mares i les àvies migrants: conèixer el seu nom, el seu origen i destí, les causes que els van empenyar a prendre la decisió de marxar, les condicions que van trobar al lloc d'acollida.

ORÍGENS

El meu nom és Paloma. Tal vegada, en aquesta història, vaig fer honor al meu nom més que mai, però no va ser el meu nom el que em va ajudar a travessar fronteres, vaig ser jo mateixa.

La història de la migració dels meus familiars va començar a València, en la Guerra Civil Espanyola, entre el 1936 i 1939.

La meua mare va viatjar de l'Equador, a Sud-amèrica, a Espanya amb una oferta de treball com a mainadera interna a Madrid als 23 anys.

VIATGE I ACOLLIDA

Vaig deixar la meua filla amb son pare a l'Equador i vaig emigrar sola a Espanya. Vaig arribar a Madrid a casa de la meua amiga. Una vegada allotjada vaig començar a recórrer els carrers de Madrid buscant treball.

Ma mare va viatjar amb avió des de Colòmbia amb destinació a Espanya, exactament a Galícia. A Galícia en aquells temps hi havia poca emigració, però hi havia molta discriminació.

MIGRACIONS

Primer, un autobús des de Larraix al port de Tànger, després un vaixell que els deixaria a Algesires i un últim autobús d'Algesires a València. La mitjana de tot el viatge van ser unes tretze hores.

El vint de gener vaig eixir de l'Equador, el comiat de la meua família en l'aeroport va ser molt trist. La meua mare em va fer unes fortes abraçades i el meu pare em va donar la Bíblia. I fins ara, no perd el contacte amb ella i tot el que he viscut en aquests anys li ho agraïsc a Déu, perquè tots els espanyols m'han tractat molt bé.

FUTUR

Després de 4 anys, ma mare va traure papers de permís de residència i de treball, i per primera vegada en 4 anys va poder anar a veure la seua família sencera a Ucraïna.

Des del meu punt de vista vaig fer el correcte, ara les meues filles són persones que ajuden els altres i defensen els seus drets i els dels altres com jo vaig fer.

Sense tot just adonar-me, em trobava en un avió encaminat a Espanya amb l'única companyia d'un MP3. En passar uns anys ací, a Espanya, em vaig adonar de les moltes diferències culturals que existeixen entre diferents països i, encara que no va ser fàcil, vaig acabar adaptant-me a la cultura d'ací.

Hui dia la meua família se sent molt agraïda per tindre una història així, que encara que va tindre les seues dificultats en algun moment, saben que van tindre sort.

Creació literària

El viatge d'Aziz

Soc Aziz, vivia a Casablanca, al Marroc, i vaig vindre a Espanya el dia que vaig fer 29 anys amb el meu nebot. Abans de vindre a Espanya vivia en un barri pobre anomenat Ancienne Medina, que es tradueix com la part vella de la ciutat. Allà tots ens coneixíem i ens consideràvem una gran família, i actualment això no ha canviat. Allí estudiava i intentava guanyar alguns diners per aportar a la família perquè érem sis germans i l'únic que treballava era el meu pare, qui guanyava molt pocs diners.

Tenia molts amics amb els que jugava a futbol, anàvem al cinema, a la platja... Féiem el que fan tots els joves, la diferència és que el meu pare no es podia permetre unes sabatilles noves, per la qual cosa me les llevava per a jugar al futbol. Tampoc podia demanar-li diners per anar al cinema, així que ajudava els estrangers a portar les bosses de la compra a casa per poder aconseguir una mica de diners i anar estalviant fins aconseguir prou per poder comprar una entrada i per anar a la platja. Com que estava molt lluny, havíem d'anar caminant perquè ni tan sols no teníem bicicleta. També era esportista, era campió del Marroc i subcampió d'Àfrica de lluita lliure i de lluita grecoromana. El president de la federació de lluita ens va prometre que ens donaria una feina, ja que era un empresari amb molts negocis, però després de molts combats ens vam adonar que això no passaria. Aquest va ser el motiu pel qual vaig decidir anar-me'n a Espanya i així poder enviar diners a la meua família. El meu pla no era quedar-me ací, jo volia treballar, guanyar diners i anar-me'n a Austràlia. Així que un dels meus germans, que vivia a França, em va prestar diners per al viatge.

Vaig deixar els meus estudis, la meua família, els meus amics i els meus somnis i vaig agafar un tren fins a Tànger, vaig pujar al vaixell i vaig arribar a Algesires. Vaig començar a treballar agafant taronges a Moncofa, però, tot i que tenia diners i feina, dormia al carrer, perquè no hi havia hotels a prop i no tenia cotxe. Cada dia dormia en un lloc diferent per por que m'agafara la policia perquè no tenia papers.

Va arribar el dia en què vaig aconseguir recaptar tots els diners que volia recollint taronges i em disposava a viatjar a Austràlia, però la filla d'un amic, que tenia 11 anys i m'estimava molt, es va posar a plorar perquè no volia que me n'anara i va demanar per favor que em trobaren una feina perquè no me n'haguera d'anar. Així va ser com em van contractar de peixater i, per tant, em vaig quedar a Espanya. Poc temps després van vindre alguns dels meus germans per buscar feina. Més tard em vaig mudar a València, vaig conèixer la meua dona i vaig tindre tres filles a qui els vaig ensenyar a valorar tot allò que tenen i que allò que a nosaltres ens sembla normal hi ha gent que s'ha d'esforçar molt per aconseguir-ho.

Sara Hafidi, 1r Bat HCS

Amb amor, el teu germà

M'agradaria contar-te com has arribat a viure en llibertat, Tifara.

Tot va començar el 7 de juny, el pare li va dir a la mare que el nostre veí volia ser el teu marit, però als teus 10 anys no volia que te n'anares amb un desconegut, per això et vaig dur amb mi. A la mare tampoc no li agradava la idea, a ella l'obligaren a contraure matrimoni amb el pare, per això decidírem que tu no passaries per la mateixa tortura que ella. Em va donar tots els diners del nostre pare per a poder pagar el viatge. Va ser en aquestes circumstàncies on vaig conèixer el meu primer amor. Si no haguera sigut per Eros, tu no estaries ara ací. Ell tenia la mateixa edat que jo, 14 anys, parlava el mateix dialecte àrab que jo i pense que mai no havia vist una persona tan bella com ell, però havia de tindre cura de tu. Ens van invitar a anar amb ell a València. Què podíem perdre? Per fi després de 4 dies llarguíssims en vaixell, vam arribar a terra. Vaig sentir-me molt feliç, havíem escapat del pare, havíem evitat el teu matrimoni forçat. I havíem conegut un "amic". No teníem casa, ni diners i Eros ens va proposar quedar-nos amb ell i sa mare. Vaig dormir aquella nit en una quartet xicotet amb tu, no vaig poder dormir molt, la preocupació per la mare em

Creació literària

va menjar per dins tota la nit, així que vaig prendre la decisió més difícil de tota la meua vida, et deixaria per ajudar la mare.

A l'endemà vaig alçar-me i, de seguida, vaig adonar-me'n que no estaves a casa, vaig posar-me molt nerviós però vaig vore una nota d'Eros: *Bon dia Tàriel, he agafat la teua germana perquè vingui a l'escola amb mi, que et vagi bé.* Vaig tornar a agafar un vaixell. Durant el trajecte vaig imaginar-me les pitjors situacions possibles; el pare colpejant-la, el pare assassinant-la, però no seria tan malvat o sí? El temps transcorria i la mare estava en perill. Vaig pensar en tu durant tot el viatge i també en Eros. Llàstima no haver-li dit que els meus batecs s'acceleraven quan la seua presència era detectada per qualsevol dels meus sentits.

Ja estava en el nostre poble, tornava a la nostra antiga vida, amb la nostra gent, la nostra cultura. Vaig alçar el cap i vaig vore el pare amb una altra dona. Aleshores on estava la mare? Eixe dia, Tifara, em vaig adonar d'una cosa molt certa i és que dues paraules tenen la capacitat d'afonar qualsevol persona. En el meu cas foren: *està morta*. La pressió en el meu pit, la càrrega, l'ansietat, la llibertat, la tristor i milions de sentiments complexos i abstractes apareixien en el meu cap com llamps en les tempestes... I, per fi, la pau i totes les emocions alliberades, la meua mare abraçada a mi i observant-te a la distància. M'hauria agradat que aquesta carta l'haguera acabat el teu germà.

Una abraçada molt gran, Tifara,

Eros

José Alcácer, 2n ESO D

La meua vida com un mena

M'anomene Amadi. El meu nom significa home lliure. Vaig ser un mena, ara tinc vint anys i vos contaré la meua història.

Quan vaig complir dotze en l'any 2016 vaig decidir que me n'havia d'anar del país i intentar fer alguna cosa perquè els meus familiars pogueren eixir endavant. Dos dies després del meu aniversari vaig escriure una carta quan ni el meu pare ni la meua

germana estaven a casa, en la carta els vaig dir que me n'anava a Espanya per a poder ajudar-los.

Després d'estar un dia i mig en el vaixell vaig arribar a Espanya. Ara, baixar del vaixell era més complicat perquè hi havia molta més vigilància, vaig decidir baixar quan es fera de nit perquè la gent no em poguera vore. Em descobriren i em van portar a un lloc on em van donar roba, aigua, menjar, un llit on poder dormir i un sostre. Quan vaig arribar a la casa, hi havia molts xiquets com jo però d'ètnies, mides, edats diferents. A mi em feia vergonya parlar amb la gent però un xiquet em va parlar i ens vàrem fer amics. Una vesprada vaig decidir escriure una carta a la meua família i els ho vaig contar tot, el viatge, el nou amic. Els vaig dir que tot eixiria bé. Van passar els anys i jo vaig créixer i vaig estudiar i vaig tindre treball i fa dos anys i mig que visc amb la meua família ací a Espanya. Actualment treballo en una associació per ajudar a xiquets que estan com fa uns anys estava jo.

Alexa Oltra, 2n ESO D

El meu futur a Espanya

En 2018 els meus pares i jo decidim viatjar a Espanya ja que la meua iaia fa 20 anys que viu ací. Al principi em va agradar no haver-me d'alçar tan prompte a estudiar ja que en el meu país m'alçava a les 6 del matí perquè les classes començaven molt prompte. De vesprada m'avorria, no tenia quasi amics i els dies se'm feien llargs però tot va canviar quan vaig començar a entrenar a futbol. Vaig conèixer amics i podia exir alguns dies. Em va costar acostumar-me al fred perquè a Colòmbia, i en la meua ciutat, sempre és estiu. El que més enyore és que els meus iaies puguin vindre de passeig perquè ja fa quatre anys que no els veig i m'agradaria poder mostrar-los els llocs més bonics d'Espanya dels quals disfrute molt. Crec que el meu futur i el de la meua família està en este bell país.

Juan Esteban Montoya, 1r ESO F

Ressenyam... ÀLBUMS IL·LUSTRATS

Migrants

Migrants, d'Issa Watanabe, conta la història d'un grup d'animals que fugen del seu territori per la guerra, la pobresa, etc. Per a això han de fer un llarg i difícil recorregut en el qual res ix com es vol.

En aquest llibre es pot veure com els animals han de fugir dels seus països per diferents motius. En el camí s'observa com van perdent companys de viatge perquè tenen moltes dificultats per a escapar i no tenen cap ajuda. Finalment, un xicotet grup aconsegueix arribar a un nou país. En el llibre sempre es veu que per darrere dels animals hi ha un esquelet, que nosaltres interpretem com que la mort els acompanya i els aguaita sempre.

Il·lustració de Pablo Canós.

El tema que tracta aquest llibre, desgraciadament, és molt real. Hi ha molta gent que ha d'abandonar els seus propis països per diferent motius. En aquests moments, aquesta situació s'està produint a Ucraïna, amb l'enorme crisi de refugiats que està causant la guerra.

Ana Esteve i Aitana Trujillo, 3r ESO D

On va aquesta gent?

Aquest llibre narra i mostra amb il·lustracions l'època nazi. S'hi pot veure la trajectòria d'un home a la seua casa, on al camí veu gent amb por i fugint. Es veu com l'home se'n va del seu treball i va passant per carrers on es troba gent fugint per tots els llocs. També passa per un camp de concentració i es para a comprar en un forn de pa. Continua el recorregut a casa fins arribar a la seua finca, on es troba militars a la porta. I aleshores descobreix que els militars havien entrat a les cases per a emportar-se la gent, i s'adona que no hi ha ningú a la finca i la història conclou amb l'ensenyança: «I per això, quan per fi vingueren a per mi, ja no hi havia ningú que em defenguera». Això vol dir que, com que ell no va ajudar cap persona, no hi havia ningú que l'ajudara a ell. La nostra opinió és que és un llibre molt il·lustratiu que mostra molt bé el que passava en l'època nazi i la moralitat d'ajudar els altres.

Marina Pozo, Josselyn Palma i Lucía Aguado, 3r ESO D

Mexique

Tot va començar quan va esclatar la Guerra Civil i 456 xiquets i xiquetes que eren republicans pujaren a bord del *Mexique* cap a Mèxic. Hi varen haver d'embarcar perquè els republicans varen perdre contra el franquisme. Els xiquets i les xiquetes ploraven perquè els varen separar dels seus pares, un dolor que els va acompanyar durant molts anys.

Gràcies al suport del govern mexicà, aquests xiquets varen poder tindre una bona educació i un lloc on poder viure.

Aquesta situació es pareix molt a les situacions que passen tots els dies persones de molts països diferents, que han de fugir de les guerres i deixar tota la seua vida arrere. De vegades, no se'n poden anar ni tan sols amb la seua família.

En definitiva, és un llibre molt ben adaptat per als més joves per a que puguin començar a saber més sobre la guerra que va ocórrer a Espanya fa molts anys.

Inés Belloch, Noelia García i Jimena Martínez, 3r ESO D

Ressenyam... CINEMA

El tren de la memòria, quan l'emigració tenia accent espanyol

Aquest documental reconstrueix, a través del viatge de Josefina a Nüremberg, l'odissea a què milions d'espanyols s'enfrontaren al llarg dels anys 60 del segle passat en un èxode cap a Europa en busca de treball. Al film tenim diversos testimonis d'emigrants que, junt amb les imatges del No-DO (que dibuixaven una situació idíl·lica) ens ofereixen un testimoniatge en primera persona i, alhora, i una visió global del tràngol que representà l'emigració.

Des del nostre punt de vista, aquest documental mostra una realitat que hui dia continuen patint i per tant hauríem de conscienciar la societat de la importància de l'assumpte. Encara que és un problema que només afecta ara als sectors més desfavorits com són els immigrants, els quals moltes vegades han de realitzar uns tipus de treballs que els espanyols no volen fer, no hem de defugir aquest tipus de problema que dificulta i afecta de forma negativa a la vida d'una gran quantitat de persones en tot el món.

Lucía Tarazona, Vicky Tormo i Paula Narciso, 1r de BAT CS

En la nostra opinió, les coses que més impacten han sigut:

Les males condicions laborals, amb treballs molt durs i perillosos que atemptaven contra la seua salut i podien portar a molts accidents.

L'esforç que havien de fer, i que ocultaven a les famílies, per poder guanyar un sou amb el qual comprar productes de primera necessitat tant per a ells com per a les seues famílies.

Derivat de l'anterior, es pot veure l'apreciació que es feia abans per qualsevol "luxo" que es poguera adquirir amb molt de sacrifici, com per exemple una jaqueta, la qual per a nosaltres ara és una cosa que podem adquirir fàcilment.

Lucía Monleón, Sara Hafidi i Maria Rincón, 1r de BAT HCS

Fitxa

Títol: El tren de la memoria

Any: 2005

Direcció: Marta Arribas i Ana Pérez

Guió: Marta Arribas i Ana Pérez

Altres opinions del nostre alumnat:

► Paula Tornero: «M'ha paregut una gran història i en part molt trista, ja que em pareix molt sorprenent que gent tan jove tinga eixe valor d'anar-se'n a l'estranger sense res i esperant grans canvis en la seua vida. La recomane moltíssim per a reflexionar sobre el tema de la immigració».

► Ainhoa Marín: «Hi ha moltes històries d'explotació de gent que fa horaris fora de jornada per poder enviar diners a la seua família, em semblen persones valentes i lluitadores perquè s'exposen a una cosa nova i desconeguda i se sotmeten a una vida molt dura».

► Marian Puchades: «Crec que aquest documental es necessita posar per a mostrar que no a soles persones d'origen àrab o llatí emigren a altres països per a buscar una millor vida. Ser emigrant és ser un supervivent».

Més cinema

No podem tancar aquesta secció sense contar-vos que tres guions escrits per alumnes del nostre institut han guanyat sengles premis

del concurs estatal *Diversitat en sèrie: històries que mereixen ser contades*, convocat per Netflix. El guardó inclou la gravació dels curts, que ja s'ha realitzat al mateix institut al llarg de les

passades setmanes. Un dels curts guanyadors, *Alcalde*, parla sobre la qüestió de la integració a través de l'arribada d'una comunitat d'immigrants a un poble valencià.

Libres i cançons **contra el racisme**

Alumnat del taller de reforç de València de 2n d'ESO

12 LLIBRES SOBRE EL RACISME

A LA BIBLIOTECA DE L'IES

- 1 **L'estiu dels pirates**
Teresa Broseta
- 2 **Córrer sense por**
Giuseppe Cattozella
- 3 **El diari d'Anna Frank**
Anna Frank
- 4 **Coconut**
Kopano Maltwa
- 5 **Abú Magrib**
Manuel Molins
- 6 **Americanah**
Chimamanda Ngozi Adichie
- 7 **Quan érem refugiats**
Teresa Pàmies
- 8 **Barça ou Barzahi**
Gemma Pasqual
- 9 **Marina**
Gemma Pasqual
- 10 **Persèpolis**
Marjane Satrapi
- 11 **Nit de divendres**
Jordi Sierra i Fabra
- 12 **Les aventures de Huckleberry Finn**
Mark Twain

10 cançons contra el racisme i la xenofòbia

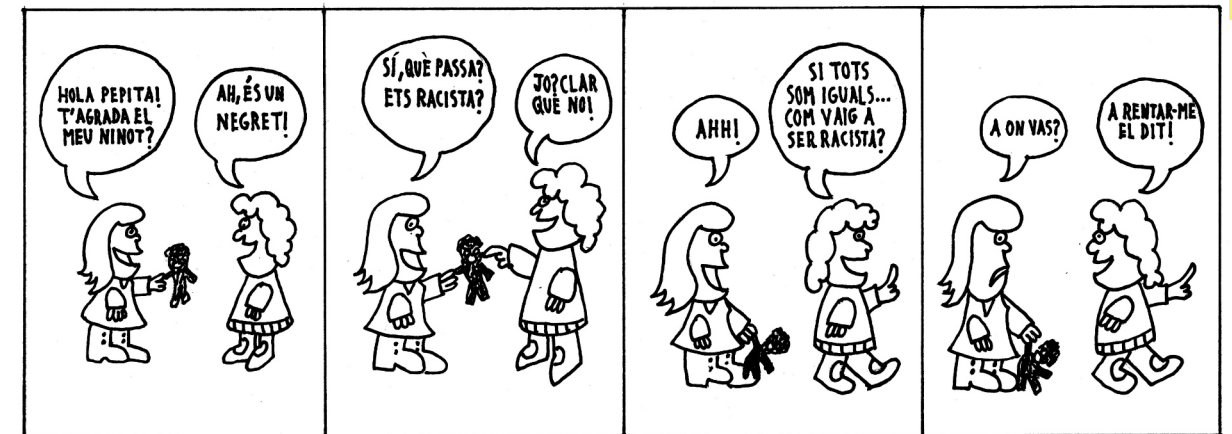
AMB TRELLAT I FORRELLAT

MISS RAISA
Torno als inicis
Miss Raïsa	La nit ferida
Xavi Sarrià	A la deriva
Txarango	Al país blanc
Gibert d'Artze	El tren del temps
Txarango
Sense terra
Obrint pas	No m'obligues
Andreu Valor	Ni negre ni blanc
Lax'n Busto	Tendresa insubmisia
El Diluvi	Venim del nord, venim del sud
Lluís Llach

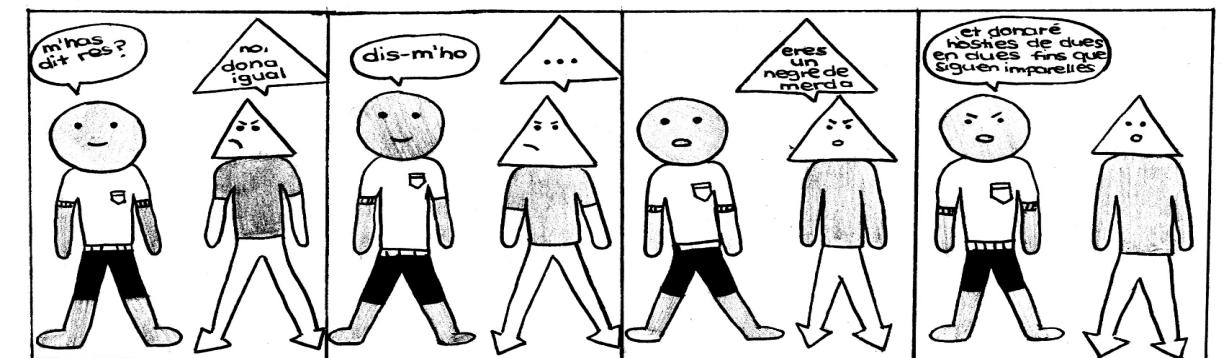
HUMOR

M.AGUILAR 4B

4ºA ELOY

MARIA COSTA 4D

P.B.S

LA MULTICULTURALITAT

Receptes familiars de tot el món

ENRIQUEIX

suggerides pel nostre alumnat

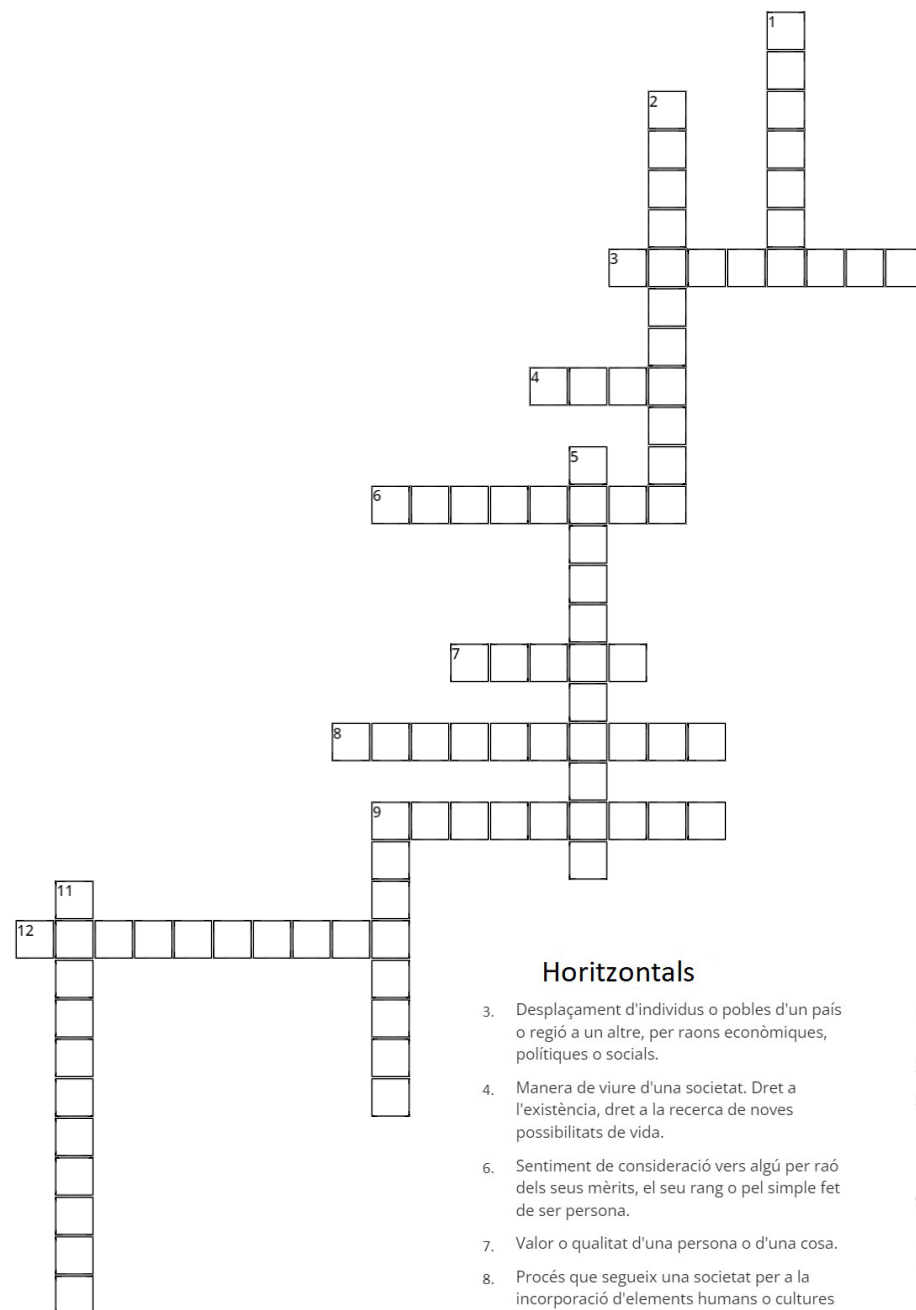

Joc i llengua

Alumnat de 2n d'ESO G

La multiculturalitat

La base d'una coexistència pacífica

Horizontals

- Desplaçament d'individus o pobles d'un país o regió a un altre, per raons econòmiques, polítiques o socials.
- Manera de viure d'una societat. Dret a l'existència, dret a la recerca de noves possibilitats de vida.
- Sentiment de consideració vers algú per raó dels seus mèrits, el seu rang o pel simple fet de ser persona.
- Valor o qualitat d'una persona o d'una cosa.
- Procés que segueix una societat per a la incorporació d'elements humans o cultures que li són alienes.
- Conjunt de trets propis d'un individu o d'una col·lectivitat que els caracteritzen.
- Actitud respectuosa cap a les conviccions d'un altre, diferents de les pròpies, en matèria religiosa, política o ideològica.

Verticals

- Conjunt de tradicions, de costums, de valors i de comportaments que comparteix un poble.
- Encreuament d'ètnies distintes.
- Procés de canvi sociocultural que consisteix en l'assimilació d'elements culturals d'un grup humà per part d'un altre i, per tant, la transformació dels propis.
- Qualitat d'igual. Equivalència de drets, oportunitats i obligacions.
- Acció de conviure.

Joc i llengua

Alumnat de 2n d'ESO G

L'encreuament i l'aculturació

Barreges ètniques i influències culturals

X	O	M	U	L	A	T	T	Z	W	M	B	J	P
J	B	Z	D	Z	S	K	T	C	B	Z	M	M	N
K	R	T	M	L	U	V	M	U	D	È	J	A	R
T	F	A	C	U	L	T	U	R	A	C	I	Ó	W
C	T	Y	D	D	P	Z	A	M	B	O	S	B	L
W	F	A	G	U	R	M	O	S	S	À	R	A	B
C	R	Z	K	I	O	P	Q	M	E	S	T	Í	S
C	M	E	S	T	I	S	S	A	T	G	E	N	H
L	B	O	O	F	M	Z	C	R	I	O	L	L	C
X	F	L	F	B	M	X	Z	C	W	Y	C	K	O
E	C	B	A	W	A	P	I	D	G	I	N	E	Q
Q	H	Z	E	U	O	S	N	U	E	C	A	R	I
X	Q	P	T	J	L	O	E	O	W	E	U	S	S
U	C	A	P	O	E	I	R	A	A	Q	M	I	P

Aculturació
Crioll
Mestís
Mudèjar
Pidgin

Capoeira
Mestissatge
Mossàrab
Mulat
Zambo

A top-down view of a group of people, likely students, wearing red hoodies. They are gathered in a circle, with their hands stacked on top of each other in the center. Underneath their hands is a green book with white text and graphics. The background is a reddish-brown surface.

#Entrelguals